

Kate neztrácela čas a do svého nového projektu se vrhla po hlavě. Ještě ten den si objednala regály, stolky, umyvadélka a jiný nábytek. Některé věci měli v prodejnách skladem, takže druhý den už mohla pomalu zařizovat. Byla velice pečlivá. Dávala si záležet, kam co mají stěhovači umístit. Aby to bylo praktické a zároveň, aby to působilo příjemným dojmem. Některé kusy nábytku muži museli stěhovat natřikrát, než dílo dosáhlo dokonalosti. Kate měla velké plány a byla odhodlaná si je splnit.

Cinkly dveře, a tak se přišla podívat na prvního zákazníka. Uviděla Nicka Matsudu v černém těsnějším tričku, tmavých riflích a slunečních brýlích, které si právě sundal. Kate ho ale neviděla moc ráda.

„Ještě je zavřeno,“ procedila mezi zuby. „Čekal jsem, že je to větší, ale je to tu dobré,“ porozhlédl se. „Hlavně skvělá lokalita.“ „Jak jsi mě našel?“ a dala ruce v bok. „Mám svoje kontakty,“ a začal se procházet po prostorách. „Jo aha, ono je to ještě dozadu. Hezké,“ rozhlížel se. „Nevěděla jsem, že děláš do kosmetiky. Seš gay? Mnohé by to vysvětlovalo.“ Nick si vydechl. „Víš, Kate, já vím, že my dva se moc nemusíme, ale přišel jsem tě požádat o pomoc.“ „Mě?“ vytřeštila oči. „Seš jediná skutečná kamarádka Alicii. Víím, že ti na ní záleží. Pomoz mi ji přesvědčit, ať si to malé nechá.“ „Proč by měla mít dítě s někým, jako jsi ty? Ublížils jí a hodně.“ „Ale miluju ji. A to dítě taky. My dva jsme se sice rozešli, ale já nechci přijít o to malé. Prosím...“ „A vezmeš si ji? Uznáš vůbec to dítě za své?“ Nick sklopil oči. „Nejde to, ne teď.“ „Tak proč bych ti měla pomáhat?! Abys jí zase ublížil a ubližoval dál?!“ „Teď to prostě nejde, ale časem to půjde.“ „Co je za tím?“ Zaútočila. „Podívej, to ti nemůžu říct.“ „Drogy, kšefty, děvky... Co je za tím? Záleží mi na Alicii, nedovolím ti, abys jí ublížil. Musím vědět, o co jde.“ naléhala. „Tak o co jde?“

„Moje žena umírá. Má rakovinu,“ zavřel oči. „Slíbil jsem jí, že ji neopustím. Možná dřív, než se dítě narodí, tak...“ vydechl si. „Nemůžu od ní odejít, zničilo by ji to.“ „Mluvíš pravdu?“ zhrzla se. Takovou odpověď nečekala. „Ann je nemocná asi pět roků. Ale její nemoc už se dostala do takovýho stadia, že už to bude jenom horší. Není jí pomoci a ani ona sama už nechce dál bojovat. Nikdo o tom neví. Jen Annina matka a moji dva dobří přátelé, kterým jsem to až teďkom musel říct. Alicia se to nesmí dozvědět. Měla by výčitky svědomí.“ „Nikomu to neřeknu, slibuju. Ale ty by ses od ní měl držet dál. Už kvůli manželce. Nemůžeš to hrát na obě strany, to není správné.“ „A ty si snad myslíš, že v noci spím klidně? Nedovedeš si představit, jak strašné to doma je. A Alicia byla jako lék na to všechno, abych se nezbláznil. Neměl jsem to nechat zajít tak daleko.“ „Ale stalo se, Nicku. Teď je hlavní to dítě.“ „Pomůžeš mi?“ Pookřál. „Ale slib mi, že se od Alicii budeš držet dál, že už jí nebudeš ubližovat.“ „Bude to těžké jí nebýt na blízku, ale pokusím se. Chci, aby se to dítě narodilo zdravé. Momentálně je to jediné, co v tomhle mizerném životě mám,“ povzdechl si. „Děkuju, Kate, věděl jsem, že máš dobré srdce.“ „Pro tebe to nedělám. Jestli dovolíš, mám tu spoustu práce,“ řekla tvrdě. Nick kývl a zamířil smutně ke dveřím.

Ale Katie ho ještě naposledy zastavila: „Nicku, tvojí ženy je mi líto, opravdu. Je to hrozné.“ Nick kývl a odešel.

Annie seděla smutně v kolečkovém křesle u okna svého pokoje. Shlížela do zahrady, o kterou se dříve s láskou starala. Pěstovala lilie, kaly, různé odrůdy růží a další a další druhy krásných květin. Starala se o keře a oleandry. Bohužel, co začala být připoutána k lůžku, její

zahrada ležela ladem. Symetrické keříky přerostly v křoviska, která spolu s plevelem zahlušovala to krásné.

Se zahradou měla spojené i vzpomínky na nejrůznější grilovačky a oslavy s přáteli. Svého času tu pořád někdo byl. Tento velký dům býval malý, kolik lidí ho navštěvovalo. Avšak z přátel nezůstal nikdo.

Přátelé. Kdo by se tak mohl nazývat? Říkala si pro sebe. Známi, příbuzní, ale ne přátelé. Nepochopili by to. A moje nemoc by se rozmazávala v bulvárních plátcích. Bylo kruté po Nickovi chtít, aby mlčel i před nejlepšími přáteli. A teď jsem sama. Vždycky jsem se bála samoty. Nejlepší by bylo odejít. Už tu nemám, co dělat. Jsem přítěž.

Její rozjímání vyrušilo klepání. Anna se s křeslem otočila a vyzvala hosta dále. Tím hostem byl Chuck.

Po roce viděl svoji blízkou kamarádku. Na kost hubenou, bez obočí. Podle šátku bylo zřejmé, že nemá ani vlasy. Bylo to velice těžké, ale usmál se na ni. Anna mu úsměv opětovala, ale ve skutečnosti byla nervózní. Kromě Nicka, její matky a hospodyně ji ještě takhle nikdo ze známých neviděl.

„Zlatíčko, doufám, že jsem tě nevyrušil?“ řekl pěkně, podal jí ruku a políbil na líčku. „Vůbec ne. Mám teď spoustu času. Pojd', posadíme se na balkon a nechám nám přinést něco k pití.“

Na Chuckův podiv působila dost vyrovnaně. „Povídej, co je nového!“ zvolala s úsměvem. „Vše je při starém.“ „A co malý, roste?“ Zeptala se na jeho nejmladšího syna. „Jako z vody. Běhá, skáče, už i pár slov řekne. Je to naše sluníčko.“ „To je hezké,“ pousmála se. Chvilí bylo ticho. Chuck se bál zeptat, jak se jí daří, nechtěl jí nijak ublížit.

„A co vaše deska?“ Začala znovu konverzaci. „Ale jo. Něco už máme, ale jde to pomalu.“ „To se divím, když je vás teď sedm, mělo by to šlapat jako po másle,“ řekla důrazně, ale s úsměvem. „Alicia to spíš pozoruje z povzdálí. Ale v neděli hrajeme na Venice Beach, otevírají tam nový yachtclub. Alicia si s náma zazpívá.“ „Musí být okouzující,“ a odvrátila pohled do zahrady. „Je moc hodná. Vy dvě byste měly mnoho společného.“ „Tomu věřím,“ řekla ironicky.

„Ale Ann, proč ta zášť? Takovou tě neznám.“ Anna ho chytla za ruku. „Nic, jen si dělám starosti o Nicka. Poslední dobou jsme se nějak odcizili.“ „To bude tím nasazením, poslední tejdén je pořád ve studiu a hraje na klavír.“ „Chucku, nedělej ze mě blbce. Ty víš, že nesnáším lež a že ji vždycky poznám,“ podívala se mu přísně do očí. „Cítím, že Nick někoho má. Vždycky někoho měl, ale teď je to jiné. Zamiloval se. Jsem mu jen přítěž. Tak mě alespoň nepodváděj ty.“

Chuck si vydechl. „Přisahám, že kdybych věděl, o koho jde, řekl bych ti to. Vážně nevím. Ale co vím určitě, je to, že Nick tě má rád a neopustí tě. Jsi součástí jeho života a nese to strašně těžce, že...“ zarazil se. „Umírám? Jen to řekni, nestyd' se. Vždyť je to pravda. Nač zatlačovat něco, co je do očí bijící,“ a pousmála se bolestně. „Nick je takový. Dělá, jako by nic. Pořád věří, že se uzdravím. Nechce si přiznat, že už je konec. Už jsem unavená z toho jeho věčného doufání a bojování za něco, co už skončilo.“ „Není konec, ještě dýcháš. Sedíš tu se mnou a držíš mě za ruku. Nevzdávej to ještě,“ žádal zoufale. „Co ti Nick vlastně řekl? I to, že nechci podstoupit operaci? On je snílek. Vždycky byl a žil si ve svém světě plném iluzí. Já jsem realista a vždycky jsem ho držela při zemi. Nechci zemřít na operačním stole. Chci zemřít tady doma ve své posteli. Chci, aby to trápení konečně skončilo, a já doufám, že to

přijde brzy.“ „Ale Annie...“ „Jen mě prosím tě ušetři chlácholení. Nechci, abys mě litoval. Proto jsem se po dobu nemoci nestýkala s žádnými známými. Žádná lítost, berme to tak, jak to je. Moje orgány pomaličku selhávají, vypovídá mi svalstvo i jako žena jsem nepoužitelná. Tak mi sakra řekni, jakého života si mám užívat?!“ Hleděla mu zle a zatrpkle do očí. Chuck jen mlčel a poslouchal. Nevěřil vlastním ušim. Nechápal, jak se z dříve tak sebevědomé a cílevědomé ženy mohla stát tak prázdná a negativistická bytost. Ale na druhou stranu to vzhledem k okolnostem dokázal pochopit, těžko říct, jak by se choval v její situaci, možná by to vzdal už dávno. Anebo možná taky ne. Vždycky je důvod bojovat.

Nick přišel domů, hodil klíče na botník a všiml si cizích klíčů od auta.

„Carmen?“ Zavolal na služebnou, která právě v obýváku utírala prach. „Ano, pane?“ „My máme návštěvu?“ „Pan McDowell přišel navštívit madam,“ odpověděla.

Nick se vydal směrem nahoru, ale vstříc němu šel Chuck bleďý jako stěna. Hleděl před sebe, ale byl mimo.

Nick ho zastavil: „Co je, vole?“ „No...“ Poplácal ho po rameni. „Je to síla. Nechápu, jaks mohl vydržet pět let. Mně stačila hodina. Nezlob se, musím na vzduch,“ a šel pryč.

Nick vyběhl schody po dvou a rozrazil Anniny dveře. Ta v ledovém klidu dopijela kávu zpět zavřená v pokoji.

„Slušní lidé mají ve zvyku klepat,“ podotkla. „Cos mu prosím tě řekla?!“ „Pravdu. Od kdy je to trestné?“ Nick lapal po dechu. Byl na pokraji výbuchu. „To, že tu týráš mě, fajn, já snesu hodně. Ale právě tu byl tvůj kamarád, kterej se nedávno dozvěděl, že jeho blízká kamarádka umírá a celkem těžko to nese, ani to pořádně ještě nestrávil. Přišel tě povzbudit a ty se k němu chováš tak hnusně?! Proč nedokážeš ocenit, že druzí lidi mají o tebe starost?!“ „Ale já o váš soucit nestojím! Nepotřebuju vás! Jsem nemocná, umírám, tak před tím přestaňte zavírat oči!“ „Jo, umíráš a co jako?! Denně zemřou miliony lidí. Na rakovinu zemře někdo každých dvacet minut. A velká část z nich jsou děti. A ty chtějí žít. Proč jsi tak zahořklá?! Říkáš, že nechceš, abychom tě litovali, ale ve skutečnosti se lituješ ty sama! Nechceme tě chlácholit, Ann. Chceme ten zbývající čas prožít s tebou důstojně. Nechci tě ztratit ještě dřív.“ Zatrásl se mu hlas. „Ale prosím tě, nehraj mi tu divadlo. Už se nemůžeš dočkat, až mi na hrob hodíš hlínu.“ „Můžeš toho laskavě nechat?! Já nemůžu za to, co tě postihlo, nikdo za to nemůže!“ Rozčílil se znovu. „Si myslíš, že já jsem netrpěl?! Myslíš si, že mě nebolelo, čím sis musela projít? Tisíckrát jsem se ptal sám sebe, proč zrovna ty! Proč zrovna nás to muselo potkat! Chápu tvoji bolest, ale nechápu, proč se takhle chováš?! Nebyl jsem vždycky vzorovej manžel, ale byl jsem tu vždycky, když jsi potřebovala! Nikdy jsem tě o nic nežádal, ale trocha vděku by mi neuškodila! Trocha uznání, trocha lásky. Místo toho ses zavřela do týhle hrobky!“ Porozhlédl se po tmavém pokoji. „Přestalas bojovat!“ „Nicku, už to pochop, je konec, prohráls! Prohráls!“

„Ne...“ Kroutil hlavou. „Jsi pořád moje žena a já ti říkám, že ještě žiješ!“ A začal strhávat ponuré tmavě modré závěsy. „Přestaň!“ „Všechno tohle smuteční prádlo půjde pryč!“ Strhnul závěsy i pokrývku z postele. Hodil je na jednu hromadu. Anna začala plakat. „A všechny tyhle pomníčky!“ Zaměřil se na jejich fotografie z dob, když byla Anna ještě zdravá, vystavené v černých rámech na polici. „Všechno to půjde pryč!“ Shodil je všechny na zem. „Dost! Přestaň mi ničit pokoj!“ „Pokoj? Já tuhle hrobku zničím! A co ten stolej prach na skříních? Není divu, že se ti špatně dejchá! Zítra ráno Carmen nastoupí úklid. A od teďka začneš žít!“

„Všechno jsi zničil, Matsudo! Vypadni z mého pokoje!“ křičela na něj. „Vypadni! Táhni za svýma kurvama, už tě tu nechci vidět!“ A Nick vystřelil z pokoje.

Do tašky si sbalil jen to nejnnutnější a do slova utíkal.

Anna si ještě popojela vozíkem na schodiště a křičela na něj, že ho nenávidí. „Už se nevracej!“ Byla poslední slova, která slyšel, respektive jejich ozvěnu, která k němu dolehla, když za sebou zavíral vchodové dveře.

Anna ho vyhodila z jeho vlastního domu. Zapráskla za sebou dveře. Přišla o poslední spřízněnou duši, kterou na světě měla. Zůstala úplně sama se sebou. Se svojí nenávisť k sobě samotné. Sama se svými výčitkami, jak tvrdě se k Nickovi chovala celých pět let. A jejich poslední hádka byla vyvrcholením toho všeho. Není divu, že Nickovi došla trpělivost. A Anna si to dobře uvědomovala.

Kapitola dvanáctá

Když Alicia přišla ráno do studia, polekala se. Na gauči byl natažený Nick a právě se probouzel. Byl oblečený jen v trenkách a přes sebe měl přehozenou starou erární deku.

„Promiň, myslela jsem, že tu nikdo není. Lekla jsem se.“ „To se omlouvám,“ posadil se a promnul si oči. „Kolik je?“ „Devět pryč. Tys tu spal?“ Zeptala se a zapnula klimatizaci. „Jo.“ „Něco s Annou?“ „Řekla, ať táhnu a už se nevracím. Neměl jsem kam jít tak narychlo.“ „To mě dost mrzí,“ řekla ze slušnosti. „Víš o tom, že dneska začínáme pomalu balit na tu show? Zítra je první zkouška,“ připomněla mu. Po pravdě, jeho problémy s manželkou ji nijak nezajímaly. Nechtěla ho utěšovat, protože věděla, jak by to asi skončilo. „Jo, vím to. Dáme se do práce,“ a oblékl se. „Ty by sis měl dát dlouhou ledovou sprchu,“ řekla mu a pomalu odcházela.

„Počkej přeci!“ Zadržel ji stiskem paže. „Promiň mi to, chovám se jak vůl. Byl jsem asi do pěti do rána vzhůru a teď su strašně mimo.“ „Proto jsi nepřišel ke mně? Protože jsi mě nechtěl budít v pět ráno?“ Zadívala se mu do očí. „K tobě?“ Podivil se. Na takové návrhy bylo na něj příliš brzy. „Mohls přespat u mě. V obýváku na gauči.“ Nick se pousmál. „Včera jsem si odstěhoval věci.“ „Ale něco jsi nedotáhl do konce.“ A Nick se podivil.

Ale Alicia mu okamžitě odpověděla vášnivým polibkem. Nebránil se. Pevně ji objal a polibky jí opětoval. Chyběla mu strašně moc. Byl už téměř smířený s tím, že ji ztratil, ale teď jeho naděje znovu ožila. Srdce mu tlouklo jako zvon. Hladil ji na zádech a líbal. Konečně byli spolu.

„Ale, ale,“ vešla Lindsay, „malé nemravné tajemství Nicka Matsudy,“ pousmála se škodolibě. Milenci od sebe odskočili. „Nevím, co na to bude říkat Anna. Chudák Anna...“ povzdechla si ironicky. „Berenice mi říkala, co s ní je. Je to opravdu hrozné.“

„Co tu děláš, Lindsay?!“ řekl Nick našťvaně. „To nemůžu navštívit své staré kamarády? Mimo chodem,“ otočila se k Alicii, „slyšela jsem, že ti ten románěk z baru trošku praskl. Je mi tě líto. A toho bastarda taky.“

Alicia se našťvala: „Ty děvko!“ Vrazila jí facku. „Nic o mně nevíš, tak laskavě přestaň o mně šířit klepy! Ještě máme nevyřízený účty za to, žes Berenice navykládala, že mám něco s Chuckem.“ „Já?“ Dělala neviňátko. „A kdo jiný?!“ „Sama Berenice si říkala, že něco mezi vámi je. A kdo ví, třeba je to zrovna ten tvůj malej bastard!“ a Alicia se znovu napráhla.

Nick ji včas zastavil. „Ali, ovládej se. Lůza jako ona ti za to nestojí. Navíc už je na odchodu,“ podíval se na Lindsay přísně. Ta je oba sjela povýšeným pohledem. „Je mi vás líto,“ a zamířila ke dveřím.

Pootevřela, ale ve dveřích si vzpomněla na poslední urážku: „Jo a slyšela jsem, žeš koupila salon pro tu malou špindíru. Vždycky jsi měla potřebu starat se o chudáky...“ a to byla poslední kapka.

Alicia se Nickovi vysmekla a narazila do dveří. Ty se silou zabouchly. Lindsay měla tu smůlu, že mezi dveřmi a zárubní měla nos. Dveře jí zpřerážely kůstky a z nosu vytryskla hromada krve.

„Ty děvko, zlomilas mi můj nos za tisíc dolarů!“ „Můžeš si zas udělat plastiku!“ Procedila Alicia a odešla. Lindsay si v předklonu svírala nosní dírky. Pod ní se roztékala kaluž krve.

„Nemělas strkat nos, kam nemáš,“ sklonil se k ní Nick. „Tak odejdi už!“ Okřikla ho. Nick se zasmál a odešel.

Anna nevycházela z pokoje celou noc. Carmen se o ni trochu bála, proto ráno vešla do jejího pokoje. Na zemi uviděla hromadu strhlých závěsů a příkrývku zhamovanou vedle postele. Všude po zemi se válely střepy a roztrhané fotografie.

Ale až potom si všimla Anny. Ležela nehybně na posteli na břichu. Hleděla do prázdna. Její oči byly kalné. Carmen do ní opatrně šťouchla. Myslela si, že už zemřela.

„Klid Carmen, ještě nemusíš volat pohřební službu,“ řekla Anna nepřítomným hlasem. „Madam, měla jsem o Vás strach! Donesu Vám něco k jídlu, musíte si vzít léky.“ „Už žádné léky, Carmen. Žádné jídlo, žádné pití. Jsem zrůda, nic z toho si nezasloužím. Sbal si kufr a odejdi. Nech mě tady.“ „Ale madam, copak to říkáte? Já přece nikam neodejdu. Musíte jíst. Pán se jistě brzy vrátí.“ „Ne, Carmen, nevrátí. Vyhodila jsem ho.“ „Tak mu zavolejte. Jistě si o Vás dělá starosti.“ „Csss, ten? Pro něho už jsem jen chodící mrtvola. Už se nevrátí. Nemám důvod žít, Carmen. Nech mě tu,“ a otočila hlavu směrem k oknu, aby Carmen neviděla její slzy. Služka si povzdechla a raději odešla.

Nick hrál na elektrickou kytaru svižnější skladbu, kterou právě složil. Ale v jednom úseku melodie mu neseděly akordy, proto hrál ten úsek několikrát dokola, aby přišel na to, kde je chyba. Alicia, která byla ve zkušebně s ním a oprašovala nástroje, k němu přistoupila.

„Dovolíš?“ Sedla si na židli na proti němu a převzala kytaru. „Zkus ty akordy obrátit, nebude to tak trhat uši,“ a zahrála svoji myšlenku. „Co říkáš?“ „Jo, to je ono! Myslel jsem to tak, ale prakticky jsem na to nemohl přijít, díky.“ Alicia se pousmála. Nick si okamžitě opravil poznámky v notovém zápisu.

Najednou do dveří vrazil Ted. „Hej, lidi, viděli jste to venku?“ A kamarádi se podivili, o čem to mluví. „Venku jsou dvě sanitky, Lindsay, kolem ní kaluž krve a za ní asi dva tucty novinářů, myslím, že aj televize. Musel jsem parkovat na druhém konci areálu. Co se to sakra děje?“

„Už jsem se bála, že si to nechá pro sebe,“ podotkla Alicia. Ted nechápal.

„Klid, to jen naše křehká Alicia přerazila té fúrii nos o futra,“ řekl Nick. Ted zadržel smích. „Co na to říct, než...plácnutí?“ A nastavil jí ruku, aby si pláclí. Poté se všichni tři začali smát.

„Dexter tě zabije,“ smál se Ted. „Ať přijde, já se toho skrčka nebojím.“

„Skrčka?“ podivil se Nick. „Je vyšší než ty.“ „Není vyšší!“ rozzlobila se. „Dexter je menší než já.“ „Ali,“ uklidňoval ji, „nikdo není menší než ty,“ a provokativně se usmál. Alicia se nadechla, že mu něco od plic řekne.

„Bacha, Nicku, nestůj tak blízko u dveří!“ řekl Ted a muži se začali smát. Alicia se k nim přidala.

Chystání a stěhování komponentů bylo velice náročné. Zvláště když chyběl jeden z chlapů – Dexter jezdil celý den s Lindsay po doktorech a plastických chirurzích. Tak zbytek kapely a jejich tým nakládal hudební příslušenství do kamionu, který byl přistaven k rampě. Alicia pomáhala nosit lehké věci.

Tu ale nesla kartony balených vod a docela se pod nimi prohýbala. Nick šel náhodou po chodbě, kde ji uviděl a okamžitě k ní přiběhl.

„Počkej, to nemyslíš vážně?!“ A balení jí vytrhl z rukou. „Já to unesu, to je v pohodě.“ „Nic není v pohodě. Musíš se šetřit.“ „Nepřeháněj to, jo?“ „To víš, že to budu přehánět. Dokud jsi těhotná, mám za tebe a to malé zodpovědnost. Potom si dělej, co chceš. Ale ještě dva týdny tě budu hlídat a pečovat o tebe.“ Alicia se mu zahleděla do očí. „Nicku, můžu se tě na něco zeptat? Řekni mi, bude mít náš vztah naději i po tom potratu?“ Nick zesmutněl a odmlčel se. „Ty víš, co bych si přál, Ali.“ „A ty zas víš, co bych si přála já. Nemůžeme mít všechno, Nicku,“ řekla smutně.

„A ten polibek ve studiu?“ zeptal se. „Byl úžasnej, připomněl mi ty krásný chvíle s tebou. Ale neměl se stát, udělala jsem chybu. Měla bych se ti omluvit.“ „Na chvíli jsem uvěřil, že by to mohlo být skutečný. Ale ještě je příliš brzy.“ „Budu na tebe čekat, Nicku, ať se stane cokoli. Budu čekat.“ A odkráčela po dlouhé chodbě k rampě. Nick pozoroval její ladnou chůzi.

Počká na mě. Dává mi naději, že jednou budeme spolu šťastní. Ať už moje manželství skončí rozvodem nebo hůř, na konci bude Alicia.

„Že uhodnu, na co myslíš, prase?“ Vyuřil ho Ted, který vyšel z toalety a všiml si Nickova zasněného pohledu. „Ona je anděl, kamaráde. Nejradši bych ji unesl někam daleko na pustej ostrov, kde bychom byli sami dva a...“ „...a milovali se až do roztrhání těla.“ Dodal Ted. „Si piš,“ řekl Nick sebevědomě.

„A co Ann?“ Zajímal se Ted. Nick si povzdechl. „Pojď se zavřít do techničáku, všechno ti povím.“

Avšak nemohli zahálet příliš dlouho. Kluci potřebovali pomoc s dalším nakládáním.

Když měli večer hotovo, šel si Chuck zaslouženě otevřít chlazené pivo. Alicia přišla do kuchyňky chvíli po něm a hledala v lednici džus.

„Na džus se vykašli, dej si lahváča, je skvěle vychlazenej,“ a napil se plným lokem. „Ne, díky,“ pousmála se a nalila si sklenku pomerančové šťávy. „Ale no tak, o co jde? Jako za starejch časů!“ Nabízela jí pivo. „Chucku, možná to bude znít divně, ale přestože si to nechám vzít, tak dokud budu těhotná, se chci šetřit a vyvarovat se škodlivým vlivům. Nechci zase skončit v nemocnici, posledně to bylo dost hrozný,“ řekla. „Jo, to bylo,“ souhlasil Chuck. „Ali a...půjdeš tam, že jo?“ Odvrátila pohled. „Teď nejspíš cítíš ty takzvaný mateřský pud, ale potom to všechno zmizí. A v závěru poznáš, žes udělala správnou věc.“ „Jo, to asi jo,“ řekla neupřímně. Ve skutečnosti s Chuckem nesouhlasila. „Nezlob se, už půjdu domů.“ „Mám tě

hodit?“ Nabídl se. „Ne, chci se projít kolem pobřeží. Na večer je příjemně. Ale díky.“ a odešla.

Chuck měl z rozhovoru s ní zvláštní pocit. Byl tak povrchní a neosobní.

Ztrácíš ji. Pomyslel si. Už není ta malá holka, která si k tobě přispěchala pro radu a na slovo tě poslechla. V jejích očích už není ta jiskra, když k tobě vzhlížela, věřila v tebe. V jejích očích je nedůvěra. A to všechno kvůli nějakému chlapovi. K čertu, kdybych tak věděl, kdo to je.

Nick a Ted si po těžké práci na rozpáleném slunci dali osvěžující sprchu. První šel Nick, který si poté zastříhával vousy kolem brady a kníru.

„Nepřeháníš to s tou očistou?“ Poškleboval se Ted, když zastavil vodu. „Tak jelikož jsem od včerejška bezdomovec, nemám jinou možnost.“ „Jo, nejbohatší bezd'ák na světě,“ pousmál se. „Do hotelu se mi zrovna dvakrát nechce, by určitě nějakej hňup zavolal novináře a ty by mě roztrhali zaživa. Bohatě bude stačit ten kýbl hnoje, co na nás dneska nakydala Lindsay.“ „Myslíš, že je to jenom kýbl?“ „To máš recht.“ A umyl si obličej. Ted se mezi tím oblékl.

„Hej, Nicku, jak jsme se bavili před tím... měl by ses k Anně vrátit.“ „Já vím.“ Povzdechl si. „Ale to ona mě vyhodila, nebudu se jí vnucovat.“ „Znáš ji, jak je hrdá, sama od sebe ti nezavolá. Copak o ni nemáš strach?“ „To víš, že mám. Ale co mám dělat? Po té hádce... Tede, kdybys to slyšel, hádali jsme se jak psi. Po pravdě ani se mi tam vracet nechce.“ „Nemůžeš bydlet ve studiu. A spávat na tom tvrdým gauči.“ „To mi povídej, dneska se natáhnu radši na zem. Ale zavolám Carmen, jak na tom Ann je.“

Vyšel z koupelny a uviděl Aliciu, jak vychází z nahrávací místnosti. Byla upravená a převlečená v letním bílém topu a džínové bundě, tříčtvrtečních džínách a klínových botkách. Nick usoudil, že odchází.

„Už nás opouštíš?“ Zastavil ji voňavý a čerstvě okoupaný. „Hodím tě domů.“ Alicia se pousmála. „To už mi nabídl Chuck.“ „A?“ zeptal se směle. „Neuspěl,“ usmála se. „Chci se projít, víš. Není to daleko a u moře je nádherně.“ Nick shlédl na její skoro deseticentimetrové podpatky. „No, jak myslíš. Ale rád tě doprovodím, pokud počkáš minutku, vezmu si osobní věci.“ „OK, přijímám,“ pousmála se.

„Nicku?“ zeptala se, když se pomaličku procházeli po pláži kolem moře. S botama v ruce šlapali po sluncem prohřátém hebkém písku. „Kdy ses rozhodl, že chceš dělat hudbu?“ „Když mi bylo sedmnáct. Byl jsem s kámošem na jednom koncertě. Tam jsem si uvědomil, že chci dělat hip hop. Sice ho teď dělám s kytarama a vůbec to hip hop není, ale baví mě to.“ „To je hlavní,“ pousmála se. „A ty?“ Oplatil jí otázku. „Já? Já chtěla vždycky zpívat, už od malička. Spíš jsem čekala na příležitost. Ale vždycky jsem věděla, co chci.“ „To seš jak Chuck. Ten ve dvou letech běhal po domě a říkal, že bude zpěvák.“ A oba se usmáli.

„Máme hodně společného,“ povzdechla si Alicia. „Vážně si myslíš, že Chuck...“ „A ty?“ Vrátil jí otázku. „Já nevím. Poslední dobou se ke mně chová divně. Někdy mi přijde, že se mě snaží vychovávat.“ „To je přirozený, je o osm let starší.“ „No, ale ty seš ještě starší.“ „Jen o deset let, to v dnešní době nic není. Se lidmi berou aj s pětadvacetiletým rozdílem,“ bránil se. Alicia se usmála. „V tom divadle jsi mi ale nepřipadala tak mlad'ounká.“ „Ty mě taky ne tak starej,“ rýpla si s úsměvem. Nick si vydechl.

„Víš,“ začala znovu, „vážím si Chucka za to, co pro mě udělal. A vždycky mě bránil. Zažila jsem s ním spoustu legrace. Dřív to byl blázen, vážně šílenej člověk. Ale rozchod se

Samanthou ho zničil. Ani nevím, co přesně se mezi nimi stalo. Uzavřel se do sebe a zahořkl. Sňatek s Berenice byla podle mě jenom záplata na bolavý rány.“ „Jo,“ povzdechl si Nick. „Všichni jsme se divili, že se chvíli po rozvodu znova žení. Měl tomu dát čas. Třeba by poznal někoho, do koho by se opravdu zamiloval.“ „Nicku, jak jsi poznal, že mě Chuck miluje?“ „Tak nějak jsem to vycítil. Nevím. Asi z jeho chování k tobě.“ „Bavil ses s ním o tom?“ „Viš, Ali, něco takovýho by ti měl říct on sám. Přes to všechno je můj dobrý kamarád.“ A Alicia smutně kývla. Sama si na svoji otázku odpověděla.

„A Ali? Když už se bavíme tak na vážno, tak... Tebe nikdy nenapadlo mít s ním něco víc? Bývali jste přeci nerozlučná dvojka.“ „Bývali,“ povzdechla si. „Asi jsem se neměla odstěhovat do Paříže. Tady v Americe sem se plácala z bláta do louže, chtěla jsem zkusit něco nového. Skončilo to fiaskem a moje přátelství s Chuckem taky. Chybí mi ten starý Chuck. Toho nového nepoznávám.“ „Třeba kdybyste byli spolu, tak pookřeje a bude to zase on.“

„Co to má být?!“ Zastavila se a podívala se mu přísně do očí. „Dohazuješ mi svýho kámoše?“ „To ne, já...“ „O co tady jde, Nicku? Proč chceš najednou nás dva dát dohromady?!“ „Nechci vás dát dohromady, jen mě napadlo, že... Zapomeň na to,“ nechtěl se o tom více bavit. „Zapomeň na co? Ty tu celou dobu směřuješ rozhovor k mému potencionálnímu vztahu s Chuckem a teď, když je to venku, tak se cukáš?!“ „Jen jsem si říkal, že když tě Chuck miluje, že by se o tebe a o malé dokázal postarat, když já vás budu muset pozorovat z pozdálí.“

Alicia mu vrazila facku. „Srabe!“ Vmetla mu do tváře a chtěla odejít. „Promiň, nemyslel jsem to zle. Nechci, abys byla na všechno sama.“ „Tak se se mnou o to všechno poděl! Celou dobu do mě valíš, že to dítě chceš, ale přitom se chceš zbavit zodpovědnosti. Ono by bylo strašně jednoduchý nechat někoho cizího, aby ti vychoval děcko a pak se k němu v dospělosti přihlásit, až už bys s ním neměl žádnou práci. A co já? Myslels taky na to, co chci já? Si myslíš, že za dvacet let Chucka opustím a vběhnu ti do náručí? To by bylo trošičku nefér, nemyslíš?“ „Ali, ale já tu nemluvil o tom, že bychom se potom dali dohromady. Mluvím tu o sebeobětování ve prospěch tvůj a dítěte. Abyste měli lásku, kterou si zasloužíte.“

Alicia uronila slzu. „Takže pro tebe je jednodušší náš vťah definitivně pohřbít a dívat se, jak jsem šťastná s tvým nejlepším kamarádem, místo aby ses postavil svojí vlastní ženě, kterou už ani nemiluješ? Nicku, proč se jí tak bojíš? To seš na ní tak závislej? Vždyť tě vyhodila z vlastního domu.“ „Není to tak, jak si myslíš, Ali. Já ji nemůžu jen tak opustit.“ „Ale mě můžeš opustit kdykoli. Oprava – kdykoli za svítání.“ „To ty ses rozešla se mnou, nevzpomínáš?“ Alicia nevěřila vlastním ušim. „Takže je to všechno moje vina?“ „Jistě, že ne, ale... Sakra, to nemá cenu řešit. Říkal jsem ti tisíckrát, že od Anny neodejdu.“ „A já ti po tisíci říkám, že si to dítě nechám vzít!“ a odešla.

Nick už neměl sílu ji zadržet. Poté, jakou hloupost plácl, bylo to pro něj nejlepší řešení nechat ji jít. Odcházela rychlými kroky a příliv zametal její stopy v písku. Přitom ve studiu to bylo tak krásné, přátelské, plné naděje.

A ten polibek. Pomyslel si. Proč by mě líbala, kdyby si to dítě chtěla nechat vzít? Je to její jediný pojítka se mnou. Nevěřím tomu, že všechno to krásný zpřetrhá. Nemůžu jí říct pravdu, proč to pořád nechápe? Proč pořád hledá? Tak moc by mi pomohlo, kdyby znala pravdu a řekla: „Teď už to všechno chápu.“ Ale ona to nikdy nepochopí.

Anna celý den seděla na vozičku a shlížela do zahrady. Carmen už poklidila celý pokoj a vyzdobila veselými barvami. I přesto Anna chřadla. Nick byl pryč teprve jeden den a ona jako by zestárla o několik let. Jako by se tíha její nemoci projevila až nyní. Celou dobu tu byl někdo, kdo se s ní o její břemeno dělil. Ale teď na to byla sama. Myšlenky na smrt nemohla vypustit, jediný, kdo poslouchal, byla ona. Proč vlastně nemá přátele? Nepotřebovala je. Proč vlastně nenavštěvovala psychologa? Nebylo to nutné. Proč se vlastně nestýkala ve skupinách s lidmi stejně nemocnými? Nepatřila k nim. Až teď si uvědomila, kolik rolí Nick zastával.

Dostat tak druhou šanci. Znovu ho obejmout. Znovu cítit jeho lásku. Získat zpět to, co mi vzala ona...

Zazvonil telefon. Anna ho ale nechtěla zvednout, nechtěla s nikým mluvit. Telefon zvonil dál. Překonala se.

„Dům pana a paní Matsudových?“ Ozvala se Carmen, která zvedla sluchátko dole v hale o několik sekund dříve než Anna.

„Carmen, to jsem já,“ ozval se smutný hlas. „Nick.“

„Pane! Kdepak jste? Děláme si o Vás s madam starosti.“

„Jsem ve studiu už druhou noc. Poslyš, jak se má Ann?“

„Znáte to, je neústupná. Nechtěla si už ani vzít léky. Stýská se jí po Vás a hodně. Měl byste se vrátit, pane.“

„Podívej, Carmen, Ann mě vyhodila, jen ona mě může zavolat zpátky. Nechci se jí vnucovat. Chápu, že po pěti letech jen se mnou se dostavila ponorka a že si chce ode mě odpočinout. Dávejte na ni pozor, Carmen. Já... budu čekat,“ a zavěsil. Carmen hned po něm.

Anna si přiložila sluchátko na srdce a začala plakat. Nezavolala.

Venku zavládla tma a pustý klid. Nick měl ve studiu zhasnuto, svítilo jen tlumené světlo lampičky. Seděl opřený na zemi o gauč a brnkal si na elektrickou kytaru své oblíbené staré balady. A protože mu bylo horko, svlékl si tričko.

Osobitý zvuk kytary vyrušilo jemné klepání na dveře. Podivil se, kdo to může v tuto hodinu být. „Dále, je otevřeno,“ vyzval příchozího.

„Ahoj, Nicku,“ vešla Alicia. Údivem zvedl obočí a odložil kytaru. „Vyprala jsem ti tu košili a navíc jsem doma našla ještě dvě trička,“ říkala opatrně. „Myslela jsem, že by se ti tu mohly hodit,“ a odložila šaty na stůl. „Taky jsem ti přinesla placky se sýrovou omáčkou a masem. Tvoje oblíbený. Myslela jsem, že bys mohl mít hlad,“ a shlédla k zemi.

Nick vstal a chytl ji za ruce. Chtěl se jí podívat do, očí ale ona stále uhýbala. Po chvíli si našel její směr a podíval se jí hluboko do očí, které rázem zalily slzy. „Mrzí mě, že se pořád hádáme a že na tebe pořád tlačím.“ „To je v pořádku,“ řekl sladce a pohládl ji po tváři.

„Úplně tě chápu.“ „Já tě miluju, Nicku a chci o tebe bojovat.“ „To nemusíš, maličká. Moje srdíčko teď patří tobě.“ Přitiskla se mu na hrudník. Nick ji začal hladit ve vlasech. „Promiň mi to na tý pláži, nevím, co mě to napadlo. Jasně, že by mi vadilo, kdybys byla s někým jiným, zvláště s Chuckem. Puklo by mi srdce.“ „To ty odpusť mě, Nicku. Jsem temperamentní, ale teď, když jsem těhotná... Chvíli se zlobím, pak zas brečím... Vůbec se nepoznávám.“ „Já to chápu, broučku. Já jsem trpělivý člověk.“ „To ti závidím,“ řekla a zavřela oči. „Život mě naučil,“ a po chvíli ticha začal broukat melodii písně, kterou složil.

Píseň o lásce, kterou rád hrával na klavír. Oba milenci začali tančit do rytmu. Nick ji houpal v bocích a tiše broukal do tmy. Do tmy, kterou rozbíjelo tlumené světlo, které střídmě

osvětlovalo něžné rysy její drobné tváře. Alicia ho něžně políbila na spodní ret. Po druhé ještě něžněji. Při třetím polibku ji začal líbat sám a hladil ji svými dlouhými prsty pod tričkem. Zavřela oči a nechala se unášet na křídlech Nickovi vášně. Potřebovala cítit jeho teplo. Doteky na jeho mužné hrudi cítila jeho rozbušené srdce. Nick ji líbal za ouškem a na krku. Ucítil vůni jejích vlasů. Tu vůni, která mu připomínala sounáležitost a jistotu. Jedním nádechem okamžitě věděl, kam patří. Jedním dotekem věděl, pro koho mu srdce bije. Jedním polibkem věděl, pro koho by byl ochoten zemřít...

Milovali se na podlaze, kterou střídě osvětlovalo chudé světlo. Alicia se chvěla v jeho náručí, jako by to bylo poprvé. Nick k ní přistupoval velmi něžně. Nikam nespěchal. Měli před sebou celý život. Prázdným studiem se rozléhaly její něžné steny lásky a rozkoše. Nick ji líbal na krku a něžně pohladil její ramena, paže, dlouhými prsty toužebně sjel až ke konečkům jejích prstů. Její ruce zvedl nad hlavu a silně přitiskl k podlaze. Zapřel se o ně, aby mohl mužně zakončit ten prchavý moment štěstí a vášně, která je tolik spalovala.

„Miluju tě, Nicku,“ špitla, když se mu zahleděla do očí. „Už se ti to nebojím říct,“ a Nick ji něžně políbil. Pohladil ji po tváři a palcem po spodním rtu. Znovu ji políbil. „Taky tě miluju, Ali, a mohl bych ti to říkat tisíckrát denně.“ „A já bych to mohla tisíckrát poslouchat,“ políbila ho. Pak se šibalsky usmála: „Tedy tisíckrát asi ne, to by mě unudilo.“ „Tak alespoň devětsetdevadesátdevětkrát,“ podíval se psíma očima. Poté se s úsměvem políbili.

Leželi na boku dívající se jeden druhému upřímě do očí. Nick ji hladil po hebkých zádech a hrál si s jejími dlouhými vlasy. Ona ho nehtem pravého ukazováčku škrabkala mezi chloupky na hrudi.

„Nechci naléhat,“ začal opatrně Nick, „ale je tu nějaká naděje, že naše dítě...“ Alicia se mu zahleděla do očí a pohladila ho po tváři. „Vážně sis myslel, že si ho nechám vzít?“ „Vypadalas odhodlaně.“ „To jsem i byla, ale vím, že bez ohledu na to, jak moc jsi mi ublížil, vím, že bych to nedokázala. Možná bych tam i přišla, ale neměla bych odvahu to dotáhnout do konce. Jsem na to příliš zbabělá,“ shlédla. Nick jí prstem něžně zvedl bradičku a usmál se jí vlídně do očí. „Rozhodla ses stát matkou a navíc se mnou, a to chce obrovskou kuráž. Naopak, jsi nejstatečnější ze všech. Navzdory tomu, co říkají ostatní, navzdory tomu, že tě nejbližší shazují, ses rozhodla bojovat proti proudu. A to mě k tobě nejvíc táhne, tvoje síla a vůle vítězit.“ A dal jí pramen vlasů za ucho. „Slib mi jednu věc, Nicku. Slib mi, že svého rozhodnutí nebudu nikdy litovat.“ Nick ji mlčky políbil na čelo a přitiskl k sobě. Tuhle věc jí slíbit nemohl. Avšak udělá proto všechno, co bude v jeho silách.